

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Dávid Alíz ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Rákosa Melinda jogtanácsos által képviselt Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatal alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Pest Megyei Bíróságon 6.K.27.377/2005. számon indított és ugyanezen bíróság 2006. május 17-én kelt 6.K.27.377/2005/8. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 9. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Pest Megyei Bíróság 6.K.27.377/2005/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 100.000 (egyszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az első fokú adóhatóság a felperesnél 2000-2003 évekre vonatkozóan bevallások utólagos vizsgálatára irányuló átfogó ellenőrzést tartott, melynek eredményeként határozatával az adózó terhére 36.847.000 Ft adókülönbözetet állapított meg, melyből 36.001.000 Ft adóhiány minősül. Kötelezte az adókülönbözet, valamint 18.000.000 Ft adóbírság és 13.143.000 Ft késedelmi pótlék megfizetésére.

Az első fokú adóhatóság 7 különböző tényállás alapján állapította meg a felperes adóhiányát, melyből a felperes a közigazgatási perben csak a 4. pontot vitatta. Ennek értelmében a felperes 2002. november 22-én kötött vállalkozási szerződést az Rt-vel, a projekt mélyépítési munkáinak tárgyában. A felperes 2003. december 31-én az Rt-vel szemben 105.747.697 Ft követelést tartott nyilván. Az Rt. a szerződéstől 2003. április 10-én elállt. A felperes az általa elvégzett 141.628.870 Ft értékű munkákról az Rt. felé nem bocsátott ki számlát, követelését a Kft-vel, azaz a beruházóval szemben kívánta érvényesíteni. Ilyen előzmények után a felperes a 226.000.227 Ft összegű nettó módon számított követelését 2004.

január 6-án engedményezte a Kft-re 80 millió forint megfizetése ellenében.

Az adóhatóság jogi álláspontja szerint a felperes megsértette a számviteli törvény vonatkozó rendelkezéseit, és 2003. november 30-ai teljesítési időponttal 141.628.870 Ft + áfa összegben számlát kellett volna az Rt. felé kiállítania. Ennek elmaradása miatt 35.407.000 Ft fizetendő általános forgalmi adót állapított meg a vállalkozás terhére, valamint 141.629.000 Ft-tal, az elmulasztott értékesítés árbevételeivel megnövelte a társaság adózás előtti eredményét.

Az alperes a 1228881408 számú határozatával az első fokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését és az első fokon eljáró adóhatóság határozatának megváltoztatását kérte.

Az első fokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában hivatkozott az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. évi IV. törvény 26. §-ára, az adózás rendjéről szóló 1990. évi XCI. törvény 51. § (7) bekezdésében, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 97. § (4)-(6) bekezdéseire.

A rendelkezésre álló adatok alapján megállapította, hogy az Rt. a Ptk. 395. §-ára hivatkozással elállt a felperessel kötött szerződéstől. A felperes megbízásából beszerzett szakértői vélemény az elvégzett, de le nem számlázott munkák értékét 141.629.000 Ft + 25 % áfa értékben határozta meg. A felperes sem az Rt-nek címzett és kézbesített állapotfelmérés eredményéről, sem a teljesítésigazolás megtagadásáról szóló dokumentációt nem tudott bemutatni a revízió részére; 2003 éves beszámolójában sem vitatott, sem peresített követelést nem szerepeltetett.

Az első fokú bíróság megítélése szerint a felperes követelését az Rt-vel szemben nem kívánta érvényesíteni, így számlát sem állt szándékában kiállítani. Az Rt. tartozását a Kft-vel, mint beruházóval szemben próbálta érvényesíteni.

A felperes a nettó módon számított 226.227.000 Ft követelését 2004. január 6-án engedményezte a Kft-re 80 millió forint megfizetése ellenében. Ezzel megsértette a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (továbbiakban Sztv.) 29. § (1) bekezdését, az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (továbbiakban Áfa tv.) 8. § (1) bekezdését, 16. § (1) és (11) bekezdését.

A felperes nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani, hogy az Rt. az elszámolást, a teljesítésigazolást, illetve a 177.036.088 Ft értékű számlát nem fogadta el, az Rt. fizetéseképtelensége miatt a felperesnek nem állt szándékában újabb számla kibocsátása.

A teljesítés időpontjával kapcsolatban utalt az első fokú bíróság az Áfa tv. 16. § (1) bekezdésére, melynek alapján a felperes esetében ez 2003. április 30-a volt.

Kiemelte az első fokú bíróság, hogy a 2003. évi beszámoló és az azt alátámasztó nyilvántartások nem tartalmazták befejezetlen beruházásként a vitatott összeget. Az önrevízió kapcsán utalt arra, hogy a 23,5 %-os mérleg-főösszeg tartozásnál a számviteli szabályozás értelmében új beszámolót köteles az adózó készíteni. Az engedményezési megállapodással kapcsolatban kifejtette, hogy csak követelés átadásáról lehetett szó, tulajdonjog átadásáról nem.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet kérve annak hatályon kívül helyezését, mivel az első fokú bíróság megsértette a Pp. bizonyításra vonatkozó fejezetének 163., 164., 206. §-ait, az ítélet meghozatalára vonatkozó 213. §-át és a határozatok tartalmára vonatkozó 221. § (1) bekezdését. Az első fokú bíróság a bizonyítást nem megfelelően folytatta le, a bizonyítékokat hibásan értékelte, így a tényállás sem teljes körű.

Az alperes a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság következetes ítélkezési gyakorlata értelmében a felülvizsgálati eljárásban - annak rendkívüli perorvoslati jellegéből következően - a tényállás módosítására, a bizonyítékok újraértékelésére vagy felülmérlegelésére általában nincs lehetőség. Erre csak akkor van mód, ha a jogerős határozatot hozó bíróság tényállást nem állapított meg, vagy a megállapított tényállás iratellenes megállapításokat tartalmaz, illetve a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül mérlegelte. A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint azonban az első fokú bíróság a fenti hibáktól mentesen állapította meg a tényállást, ismertette az ügyben alkalmazandó jogszabályokat. Ezeket értékelte és a közigazgatási eljárásban, valamint a peres eljárásban felmerült bizonyítékok értékelését is elvégezte, e körben kirívó okszerűtlenség, logikai ellentmondás nem volt tapasztalható.

A felperes felülvizsgálati kérelmében felvetett egyes részkérdéssel kapcsolatban a Legfelsőbb Bíróság az alábbiakra mutat rá.

A felperes hivatkozása szerint nincs olyan jogszabály Magyarországon, amely bármilyen igényét érvényesíteni kötelezővé tenné. Ez a felperesi felvetés igaz, de az igényérvényesítés elmulasztásának következményét is adott esetben viselnie kell az adózónak, mint a perbeli esetben is. Az alperes határozata szerint a felperes azzal, hogy nem próbálta meg érvényesíteni követelését az Rt. felé, elmaradt az áfát tartalmazó számla kiállítása, így az áfa befizetése is, amellyel a felperes a költségvetésnek hátrányt okozott. A felperesnek jogában állt követelését engedményezni, de ennek adójogi következményeit viselnie kell.

A felperes arra is hivatkozott, hogy a bíróság olyan bizonyítatlanságot értékelte terhére, melynek bizonyítása lehetetlen volt (az Rt. részéről az elszámolás, teljesítésigazolás el nem fogadása). Az adóhatóság és az első fokú bíróság azonban önmagában nem az Rt. negligáló magatartására hivatkozott, hanem azt értékelte, hogy a felperes milyen magatartást tanúsított a behajtás érdekében. A felperes nem tudta bizonyítani, az Rt-t tájékoztatta volna, ennek alapján felhívta volna, hogy adott határidőn belül ismerje el vagy vitathatja kötelezettségét. Nem tudta bizonyítani, hogy felhívta az Rt-t a teljesítmény igazolására, hogy annak alapján a felperes számlát tudjon kiállítani. Ebből következően a felperes mulasztásának következménye volt az a jogi helyzet, hogy a felperes nem tett meg mindent annak érdekében, hogy ezt a követelést az Rt. elismerje, vagy részben elismerve nyilatkozhasson, kifejtthesse jogi álláspontját.

A felperes és a Kft. között létrejött engedményezési megállapodásból egyértelműen kiderül, hogy a felperes az Rt-vel szemben fennálló követelését engedményezte a kft felé, tulajdonátadásról nem is lehetett szó. A felperes a projektben építési munkákat végzett, az ennek alapján végzett szolgáltatásnál az elkészült építmények tulajdonjoga nem a felperesé, hanem a beruházóé volt. A felperes az engedményezési megegyezésben nem ruházott át tulajdonjogot a kft-nek, hanem elismerte annak tulajdonjogát. Amennyiben a Kft. elismerte volna a felperes tulajdonjogát, a felperesnek nem lett volna szüksége tulajdonjog megállapítása iránt pert indítani a Kft. ellen.

A felperes az értékesítés ellenértékét is vitatta, mivel álláspontja szerint sem az alperes, sem az első fokú bíróság nem vette figyelembe az Áfa tv. érték-megállapításra vonatkozó rendelkezéseit, és az ellenértéket egy mérnök szakértői véleményre alapozta. A mérnök szakértői vélemény a felperes megrendelése alapján készült, ennek figyelembevételével követelhetett volna az elkészült munkák ellenértékét az Rt-től. Szintén ez az összeg szerepel a felperes és a Kft. közötti megállapodásban is, az engedményezési megállapodás is ezen érték alapján készült. A felperes sem a közigazgatási eljárásban, sem a bírósági eljárásban

nem jelölte meg, hogy véleménye szerint mennyi lenne az általa elvégzett munkák értéke, erre bizonyítási indítványt nem ajánlott fel.

A fentiekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság az első fokú bíróság jogerős ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a felülvizsgálati eljárásban pernyertes alperes perköltségének megfizetésére.

A tárgyi illetékeljegyzési jog ellenére a felperes az iratoknál lerótta a felülvizsgálati eljárási illetéket, így annak viseléséről külön határozni nem kellett.

Budapest, 2007. szeptember 13.

Dr. Madarász Gabriella sk. a tanács elnöke, Dr. Hajnal Péter sk. előadó bíró, Dr. Kárpáti Magdolna sk. bíró